

עפ"ת (ירושלים) 53676-11-12 - מדינת ישראל נ' מור מועלם מוריאל ג'ולין

עפ"ת (ירושלים) 53676-11-12 - מדינת ישראל נ' מור מועלם מוריאל ג'ולין מחוזי ירושלים
עפ"ת (ירושלים) 53676-11-12
מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביעד דווין
נגד
מור מועלם מוריאל ג'ולין
ע"י ב"כ עו"ד יוני שניאור
בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
[27.02.2013]
כב' השופט הבכיר אמנון כהן

פסק דין

בפני ערעור על גזר דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופט א' טננבוים), אשר הרשיע את המשיבה על פי הודאתה בעבירה של נהיגה בשכרות.
בית המשפט קמא פסל את רישיון הנהיגה של המשיבה למשך 6 חודשים, בניכוי הפסילה המינהלית למשך חודש וכן הטיל עליה פסילה על תנאי של 18 חודשים למשך 3 שנים וחייבה לבצע שירות לתועלת הציבור בהיקף של 250 שעות. המערערת טענה, כי בית המשפט קמא טעה בהטילו עונש קל שאינו משקף את חומרת העבירה והסוטה בצורה חמורה ממדיניות הענישה שנקבעה הן על ידי בית משפט זה והן על ידי בית המשפט העליון.
אין צריך לחזור ולומר, כי מדובר בערעור נוסף על גזר דין שניתן על ידי כב' השופט א' טננבוים והסוטה מעונש המינימום הקבוע בחוק.
אין זה גם המקרה הראשון שבו מופיע עורך דין י' שניאור בפני בתיקים מסוג זה ועמדתי ידועה לו.
נעתרתי לבקשת עו"ד י' שניאור ואפשרתי לו להגיש עיקרי טיעון בכתב.
בעיקרי טיעון אלה, לא מצאתי חידוש כלשהו שיש בו כדי לשנות את גישתי ובעיקר לא לשנות את גישת בית המשפט העליון בעבירות של נהיגה בשכרות.

הסנגור ביקש לשכנעני, כי לא רק אני טועה, אלא גם בית המשפט העליון טועה ויש להצטער על כך שהסנגור בחר להשתמש במילים אלה (סעיף 59 לעיקרי הטיעון).

כבר חזרתי וקבעתי בשורה של פסקי דין, כי אין לסטות מעונש המינימום, אלא בהתקיים נסיבות מיוחדות. כב' השופט א' טננבוים מוצא בכל תיק שכרות "נסיבות מיוחדות" וטורח להורות על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן, בו נדרש שירות המבחן להגיש תסקיר של"צ.

אחזור ואדגיש, כל עוד לא שונה החוק, מחויבים כל שופטי בית המשפט לתעבורה בירושלים שלא לסטות מעונש המינימום כדבר שבשגרה.

אין צריך לחזור לומר, כי כל שופטי בית המשפט לתעבורה בירושלים (למעט כב' השופט א' טננבוים), אכן נוהגים שלא לסטות מעונש המינימום. גם כל שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים, אשר דנו בתיקי שכרות חזרו וקבעו, כי אין לסטות מתקופת הפסילה המינימאלית הקבועה בחוק.

פסקי הדין של שופטי בית המשפט המחוזי בירושלים אושרו על ידי בית המשפט העליון.

כך, לדוגמא, ברע"פ 5613/09 יעקב אסרף נ' מדינת ישראל, דחה כב' השופט א' א' לוי בקשת רשות ערעור לאחר שסגן הנשיא כב' השופט עוני חבש קיבל את ערעור המדינה, ביטל את צו השירות לתועלת הציבור והעלה את תקופת הפסילה ל-24 חודשים. כב' השופט א' א' לוי (החלטה מיום 14.7.09) קבע כדלקמן:

"לא ניתן להפריז בחומרה שבנהיגה בגילופין, בה טמון סיכון משמעותי לשלומי של ציבור המשתמשים בדרך. לכך ניתן ביטוי בתקופת הפסילה המנדטורית בת השנתיים, אותה קבע המחוקק כעונש לנהיגים שתויים, וממנה רשאי בית המשפט לסטות אך בהתקיים נסיבות מיוחדות...נפסק כי השימוש בסמכות לסטות מעונש פסילה המינימלי שמור למקרים חריגים ביותר".

מקרה נוסף בו קיבל חברי, כב' השופט מ' יועד הכהן, ערעור על גזר דינו של כב' השופט א' טננבוים, הגיע לבית המשפט העליון ברע"פ 3638/12 קרין ווקנין נ' מדינת ישראל. גם במקרה זה אישר כב' השופט א' רובינשטיין (החלטה מיום 6.6.12) את ביטול גזר הדין של כב' השופט א' טננבוים ואישר את פסילת המינימום שהוטלה על ידי בית המשפט המחוזי. לאחרונה, חזר גם כב' השופט א' שהם על כך, כי עונש פסילה לתקופה של 28 חודשים בגין נהיגה בשכרות "אינו סוטה, במידה כלשהי, ממדיניות הענישה המקובלת". כב' השופט א' שהם אישר את גזרי הדין שניתנו על ידי הערכאות הקודמות, בין היתר, בשים לב למתחם הענישה ההולם את העבירה של נהיגה בשכרות הנע בין 24 ל-36 חודשי פסילה בפועל (רע"פ 9272/12 צחי טננצפף נ' מדינת ישראל, החלטה מיום 2.1.13).

כב' השופט א' שהם חזר וקבע כדלקמן:

"נהיגה בשכרות הינה אחד מן הגורמים המרכזיים לגרימתן של תאונות דרכים, אשר הפכו בשנים האחרונות 'מכת מדינה', המסכנת את שלום הציבור ופוגעת בביטחונו. לפיכך, מדיניות הענישה בעבירות אלו, מחייבת את בית המשפט לנהוג ביד קשה בנהגים שיכורים... כך גם ציוונו המחוקק בקובעו, בסעיף 39א' לפקודת התעבורה, עונש פסילה מינימלי, של 24 חודשים, בגין הרשעה בעבירה זו".

לא למותר לחזור ולציין את התייחסותו של כב' השופט א' רובינשטיין לסוגיה זו כדלקמן:
"בית המשפט לתעבורה מונחה על ידי בית המשפט המחוזי ומחוייב בפסיקתו של בית משפט זה, והוא הדין לתביעה במדיניותה, והשאלה - בכל הכבוד והערכה - אינה מדיניות של מותב פלוני בבית המשפט לתעבורה, אלא החוק והתקדים המחייב. אלה מושכלות ראשונים (ראו סעיף 17 לחוק יסוד.. השפיטה). כל עוד לא שינה המחוקק את גישתו, קביעתו בדבר עונש המינימום בעינה".

בהמשך קבע כבד השופט א' רובינשטיין, כי נסיבות מיוחדות אין משמען חיים נורמטיביים גרידא, דבר שמצופה מכל אדם, אלא מעבר לכך. כב' השופט א' רובינשטיין המשיך וקבע, כי גם אם מדובר באדם ללא עבר פלילי ו/או לחייל, "האהדה הגדולה יותר היא לציבור באי הכביש, נהגים והולכי רגל, שלא יפגעו חלילה מנהיגתו של מי שהדי האלכוהול בגופו, ושיקול דעתו עלול להיות פגום, ופסילת המינימום תחול".

גם תיקון מס' 113 לחוק העונשין, התשע"ב-2012 מלמדנו, כי בקביעת מתחם העונש ההולם ובגזירת עונשו של הנאשם על בית המשפט להתחשב בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת, בהגנה על שלום הציבור ובהרתעת הרבים (סעיף 40ג', 40ה' ו-40ז').

סוף דבר, הערעור מתקבל ועונש הפסילה יעמוד על 24 חודשים (בניכוי חודש הפסילה המינהלי).

צו השירות לתועלת הציבור מתבטל.

יתר חלקי גזר הדין יישארו בתוקפם.

העתק פסק הדין יישלח לצדדים ולשירות המבחן בפקס ובדואר.

ניתן היום, י"ז אדר תשע"ג, 27 פברואר 2013, בהעדר הצדדים.